

de enkelte Paragrapher at fremføre mine Indvendinger derimod, og jeg troer, at min alsindelige Udtalelse paa nærværende Erind af Sagen vil vinde en særdeles betydelig Betydelse ved det, hvormed jeg vil fremkomme under Sagens fortsatte Behandling.

Rierkegaard: Det er i mine Tanker et glædeligt Bidnesbyrd om, hvorledes det i Henseende til vigtige og magtpaaliggende Lovgivningsanliggender fremtidigt vil gaae i vort Fædreland og gennem den Statsforfatning, vi have faaet, at det Lovforslag, som fortiden er Gjenstand for Behandling, nu er kommet til dette Thing, og kommet i den Skikkelse, hvori det fortiden foreligger. Det vil erindres, at dengang Thinget sidst var samlet, og den samme Gjenstand blev bragt paa Bane, da var der gaaet en Række af Aar isorveien, som efter deres modsatte Bessaffenhed dele sig i to Parter, men som begge tilsammen havde det Præg, at de maatte lede til, at man næsten maatte opgive Haabet om, at faae en nogenlunde taalelig, end sige god, Presselov. Vi havde her i Danmark i endeel Aar sporet Noget af den Sygelighed, som gik igjennem hele den europæiske Statstilstand, og som gjorde, at de Magthavende ved Indskrænkninger, som forøgedes og skærpedes efterhaanden, søgte at holde Pressen fra at give denne Varsel om, hvad det var, der rørte sig noget dybere nede i Folkene, og hvad det derfor var betimeligt at tage Hensyn til. Og under Trykket af saadanne Forholdsregler var der mere og mere Hertillands, som andetsfæds, vaft et bittert, om end mangengang stille, Nag, men som dog ogsaa undertiden fik Leilighed til ret tydeligt at give sig Luft, til Presselovgivningen, og en Formening om, at det Allerbedste var, at man rev den hele vidhørende Lovgivning istykker, og aldrig fattede noget Lignende istedet. Derefter kom saa den Tid fra 1848 af, hvor Forsynets Styrelse med Danmark og dets Folk førte os dertil, at vi, Haand i Haand med vor Konge, maatte reise os som een Mand, for at værne om vort Fædreland udad, og paa samme Tid maatte skride til at foretage en gjennemgribende Forandring i Forfatningen. Og da viste det sig, at der var en ægte Kjerne dybt i det danske Folk, saa at det stod Proven

i begge Henseender, saaledes at det har fredet om sin Grændse udad, og at det, medens det yttrede sig frit over de største og vanskeligste Opgaver, medens i nogen Tid næsten Alt hvad der hedder Magt og Dyrighed paa eengang var Gjenstand for Debat, desuagtet holdt fast ved de første uroffelige og nødvendige Grundsatninger for al borgerlig Orden og vendte tilbage, under Guds Bessignelse, til en ordentlig og grundet ny Statsforfatning, som var mere stemmende med dets nærværende Tilstand. Og dette viste sig ganske særdeles ogsaa i Pressen; saa ogsaa den stod Proven, og forløb sig vistnok undertiden, men ikke saaledes, at der rørte sig en stærk Trang til indgribende Love, den vedkommende, efterat de hidtilværende Love for dens Brug vare blevne suspenderede. Ogsaa fra den Side syntes saaledes Alting at tale for, at det vilde være det allerrimeligste ingen ny fuldstændig Presselovgivning at indlade sig paa, for ikke med en saadan ligesom at mane Spøgelser frem fra den forrige Tid eller at vække en fornyet og uheldbringende Kamp mellem Dyrigheden og dem, der skulle adlyde. Og det er Thinget vel bekiendt, at denne Betragtningssmaade er bleven gjort gjældende baade paa Danmarks Rigsdag og udenfor den af mange Røster, og det med en Fynd og Begeistring, mangengang ogsaa med en Genialitet, som nok kunde give den Anhang. Men, naar det saa desuagtet er kommet dertil, at, efterat der om Forslaget til en Presselov har været haarde og alvorlige Kampe i begge Thing, sidstegang de vare samlede, nu atter den ene Deel af den lovgivende Magt har taget Sagen for, og med samvittighedsfuld og usfortrøden Flid arbejdet deri, og har givet et stort Exempel paa, hvad der kan komme ud af det, naar de dygtige Mænd, der tage en Sag for, ere sig bevidste, at de virke sammen, og at efter vor Forfatning og enhver lignende Forfatning altid Noget maa gives efter i enhver Enkelts eiendommelige Anskuelse — og naar saa, efterat dette er skeet, et Forslag foreligger, som naturligtvis ikke ganske kan være det, som Thinget her tidligere havde vedtaget og naturligtvis ikke ganske kan stemme med Regjeringens Forslag, men som dog i alt Væsentligt, saavidt jeg kan